

І якби моя бабуся встали

Дмитро Білоус

— Любі діти, хто з вас тему візьме, —
каже вчитель, — тема не важка:
розказати про неологізми
на занятті мовного гуртка.

І знічев'я глянув на Марійку
(знали всі відмінниці ім'я).
Але Людочка, що мала з мови трійку,
руку підняла: — Давайте я...

Як це сталось — досі невідомо:
доказать запраглося в ту мить.
Та злякалась, розгубилась дома:
"Вийду... що я буду говорить?"

У дворі Тарасика зустріла:
— Що робити? — А Тарасик їй:
— Дам посібник. З мовознавства. Діло? —
Шмиг додому — і несе мерщій.

Люда дома книжку розгорнула —
ой, якраз цікава є стаття:
різних слів сучасне і минуле,
як слова народжує життя.

Низку слів докинула їй мама,
що з'явилися не так давно:
холодильник, кінопанорама,
телевізор, стереокіно...

І коли гурток зібрався знову —
інша справа! — Люда на гуртку
повела свою нехитру мову,
що й малим і старшим до смаку:

— Я читала, — повідає Люда
стишеній цікавій дітворі, —

що слова так само, як і люди,
молоді бувають і старі.

Кожен з нас неологізми знає:
це нові слова. Вони кругом.
А в старих їх словниках немає,
мотобол, фломастер, космодром.

А якісь слова обов'язково
тільки змінює життя живе.
То й буває, що відоме слово,
але значення його — нове.

В нашом побуті така новинка
для старих людей звучить невклад:
каблуки - шпильки, вид меблі - стінка,
а портфель квадратний - дипломат.

і якби моя бабуса встали,
здивувались теж би, що двірник -
не людина, як вони вважали,
а на склі машини очисник!

Учні тепло, дружно засміялись
і незчулись, як настав кінець.
Люда щиро: — Ой, я так боялась! -
А Марійка: — Що ти? Молодець!

Вчитель каже: — Клас тебе заслухавсь, —
Кращого й чекати я не міг. -
Люда ж знов: — Це не моя заслуга, —
це мени Тарасик допоміг!